

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Provincia Aqvitaniæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67721](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67721)

supra matrem. Xenodochio, quod iam ab aliquot annis dirutum ac solo æquatum fuerat, ædes conquistæ; adductique in concordiam ciues, qui propter discordias hætenus cogitationes pauperum abiecerant. Multorum item conscientias, pro numero incolarum, exemplum dæmonis illius muti Catharinæ (de quo in Annalibus Anni millesimi quingentesimi octogesimi secundi) in apertum eduxit, facta totius vitæ exomologesi, aliosque etiam vicinorum oppidorum, atque adeo exterarum nationum, qui illac iter habebat, ad idem præstandum adduxit. Ab sacerdote nostro, Deo adiuuante, ad gremium Ecclesiæ Catholicæ reuocati quatuor. Vetus consuetudo, qua laruati viri & femine diu & noctu per vias publicas incedebant & choræas agebant, prima ieiunij hbdomada, maximè vero prima dominica, sublata est edicto Magistratus, opposita pena pecuniaria in eos, qui contra agerent.

PROVINCIA AQUITANIÆ.

HAVIT hæc Prouincia octo locis, nempe Collegijs septem, & vna Probationis domo, Socios sexaginta tres supra ducentos; Sacerdotes nonaginta septem, è quibus Magistri quindecim; Magistros non Sacerdotes triginta sex; studiosos quadraginta tres, Coadiutores quinquaginta septem, Nouitios triginta. Obijt nemo; Admissi triginta.

COLLE

C O L L E G I V M B V R -
D E G A L E N S E .

TR E S & viginti nostrorum industria restituti sunt Ecclesiæ. Inter eos vna fuit Nobilis puella, quæ maluit periculum adire hereditatis, quàm animæ, & honestæ viduæ ancillari, quàm hæresi. Inuenti sunt qui multa milliaria, aliqui etiam supra centum, vtrò confecerint, vt animi sarcinam, qua premebantur, ad nostrorum pedes abijcerent. Quidam Magicas insanias, quibus ad aliorum & suam perniciem addictus erat, penitus abiecit a se, resque sacras, quibus sacrilege abutebatur, flammis cremandas curauit. Austerum alter sibi ieiunium imposuit, territus anteactæ vitæ facinoribus, vt tota quadragesima panem pro obsonio, aquam pro potu haberet, triduo etiam maiori hebdomada nihil omnino degustaret. Eandem pœnam subiit alter, sed animo longe dissimili. Is olim nostræ Societatis fuerat coadiutor qui spe sacerdotij à nobis sponte recesserat. Et sacerdos, & Dei, & dæmonis simul; sed verus dæmonis. Nam postquam per aliquot annos latuisset in pagis, palam conuictus est sortilegiorum, atque ideo damnatus ad perpetuos carceres, vt in eis pane & aqua reliquam vitam sustentaret. Muliercula ere alieno oppressa, insuper infidijs libidinosi hominis circumuenta, desperationem in consilium suarum cogitationum adhibens, dæmoni se deuouet; aduolat vaser, atque hominem simulans, montes aureos pollicetur; sed hac lege nimirum, vt matronæ cuidam nobili

prius

prius famularetur; placent desperationi omnes conditiones; dicta die adest fatanas expeditus in equo, vt videbatur; mulierem à tergo sedere iubet; sed opinione sua eques, re autem vera pedes, concito cursu in lacum altissimum præceps agitur, e quo nunquam viua extitisset, ni quorundam manibus, qui currentem mirantes, nec sine suspicionem mali consilij viderant, collo obtorto, aspectu horrido, & facie plane cadauerosa, extracta fuisset. Veruntamen plane sibi restituta, perceptione Sacramentorum, & nostrorum monitis animosior facta est. Cum pestis hoc anno fatis sæuisset, & peiora in dies pericula intentaret, visum est P. Prouinciali voto concepto polliceri Deo, si modo ciuitatem, saltem domum hanc nostram pro sua clementia tanto malo liberaret, fore vt ipsanthece Apostolorum Iacobi Maioris, Bartholomæi, & Thadæi, quàm optimè exornarentur. Placuit Deo conditio, placuit munus; simul votum, & impetratum est. Nam qua maximè anni parte hominū iudicio grassari fœda lues, & depopulari omnia debere credebatur, planè est extincta. Itaque de thecis cogitamus: pro quibus centum aureos nummos iussit numerari vir Nobilis. Interea supplicatio publica ad templum nostrū instituta ipso D. Iacobi Maioris festo die, cui templum ipsum dicatum est, quo prorex, Senatus, Sex-viri, ciuitas omnis aduolauit, auditura concionem rei, quæ gerebatur, accommodam. Alteri voto respondit Deus pari facilitate. Moriebatur mulier doloribus partus, desperata à medicis hominibúsq;: vocatus vnus è nostris, eorum nomine vouet, si modo precibus B. P. Ignacij certum mortis periculum euaderet, parerét-
quo

que incolumis, fore vt ipsa cum viro ceteraque familia, quamprimum totius vitæ peccata confessione abstergeret, & quotannis ipso die Natali B. P. Ignatij sacram synaxim perciperet. Incredibile dictu, cœpit mulier respirare, & nullius nisi Dei ope enixa est mortuum nescio quid, sine vlllo doloris morfu, tanta cum omnium admiratione, vt Medicus etiam hæreticus miraculum succlamarit. Idem à D. Andrea exorauit alter, quem gangræna miserum in modum corrodebat. Stetit enim malum, nec vltra progredi ausum est. Eandem Dei manum senserunt alij plerique: sed maxime vir quidam primarius, ætatis prouecta, qui cum morbo grauissimè tentaretur, nomen se daturum congregationi B. Virginis vouet, & confanescit. Post longas annorum quatuordecim vacationes, instaurationem Gymnasij sane florentissimi, de qua superiori anno scriptum est, Deus non obscuris argumentis comprobauit. Illud singulare, quod cum in vna classe plurimi essent Auditores, nescio quomodo, trabs quædam, cui pars tecti innitebatur, subito casu collapsa, omnia repleuit timore; tres ex omnibus solos tetigit, quasi caput genuaque ipsorum demulcens, sed ita vt læserit neminem, lapides qui cadentem trabem subsequi debebant, tamdiu penduli substiterunt, donec se omnes subduxissent. In templum nostrum multorum liberalitas enituit, expensis ad mille, supra ducentos, aureis nummis ad eius ornatum: Senatusconsulto præterea ad ædificium domesticum dati aurei bis mille, & plebiscito decretum, vt totidem ad ædificationem numerentur, vt iam dubitare nemo iure possit, quin ciuitati cari simus & accepti, mutatis hominum de nobis

his opinionibus, & deposita omni suspicione. Et ne quid deesset, Academia ipsa, quæ olim suum in corpus nos asciuerat, & vni è nostris locum inter Doctores concesserat, alterum præterea è nostris adlegit, sanxitque ne alia Doctoratus insignia requirerentur, quàm quæ in Societate pro nostris vsurpari solent. Decretum porro huiusmodi est, vt dignum sit quod annalibus inseratur.

DECRETVM ACADEMIÆ BURDEGALENSIS.

CVM ante duos & triginta annos, Patrum Religiosorum Societatis IESV Collegium, in hac ciuitate Burdegalensi fundatum, alma hæc Academia, non ita multo post, in suum corpus omnium conspirantibus suffragijs asciuisset, suorumque omnium priuilegiorum, & immunitatum ius impertiuisset, vt placito eiusdem Academiae, emisso in eorum gratiam tertio Id. Nou. anno sal. millesimo quingentesimo septuagesimo secundo abunde declaratur; cū etiam perspecta iã utilitate maxima, quæ in Aquitanicam iuuentutem ex eodem Collegio, pietatem simul cum bonis litteris coniungente, redundabat, Idem ordo Cal. Apr. anno millesimo quingentesimo septuagesimo septimo sanxisset, vnum ex numero patrum eiusdem Societatis adlegi inter Academicos Theologiæ Doctores: visum est tandem vniuersis Patribus Academiae, pro ea animi propensione, qua sacrum illum piorum & literatorum hominum cœtum prosequuntur, vbi eorum scholæ, quæ magno reipublicæ detrimento, bellorum ciuiliū tumultu, & inter arma conticuerunt aliquantisper, renouatæ & instauratæ sunt alacrius,

D d . eum

cum omnium bonorum applausu, & ingenti studiorum concursu, legem hanc ratam & æternam, atque in omne ævum valituram condere: (ne novis identidem decretis opus foret) vt, quoniam supra nominatæ Societatis Rectores Professoresque non raro mutant pro imperio superioris sui, quotiescunque Doctor ille sacrarum literarum, ex eo Collegio in Academiam semel adscriptus, alio commigrabit, vel morbo detinebitur, vel tardante senio; languebit, vel alia suberit causauria excusatio, liberum sit illi Societati deinceps & perpetuò in locum demigrantis, vel ægri, vel emeriti, vel aliàs absentis, vnum aliquem è sacris Patribus sufficere & substituere, siue is sit Rector ipsius Collegij, siue Theologiæ Professor classicus, modo infulis Doctoratus, & insignibus antea exornatus fuerit, secundum priuas leges, quas illa Societas in collatione eius gradus sibi proprias, & peculiare vindicat; ita vt ei, qui eo modo ordinarij Professoris locum obtinebit, omnibus interesse liceat ordinis conuentibus, omniâque obmunitia, quæ Doctoris Theologi propria sunt. Quamobrem ne huius beneficentiæ memoria vltimo vnquam tempore intermoriatur, sed quo magis Burdegalensis Academia propensa in illos Patres, pietatis & doctrinæ Antesignanos, & vera Ecclesiæ Christianæ columnina, voluntas apud omnes & posteros testata vigeat, maneatque, sententia totius Ordinis, statutum & decretum est, vt ab Amanuensi Literario hi conficerentur Codicilli, D. Sanmartini Rectoris subscriptione muniti, sigilloque publico confirmati. Actum Burdegalæ in æde Carmelitarum quinto Cal. Decembris anno millesimo sexcentesimo quarto. Ioannes

Sanmartinus

Sanmartinus Rector, & Barnage scriba Academiae subscripti, cum sigillo in ima cera, & sericis cordulis pendentibus. Eiusdem Vniuersitatis Rector, cum in congregatione B. Mariæ Præfecturam gessisset, rescissetque in more esse positum, ut Præfectura functus Ianitoris officium exerceret, id muneris impigré gessit homo id ætatis, & dignitatis, maximaque cum voluptate & humilitatis documento. Eidem Sodalitio nomen dederunt, non modo Senatores aliquot raro exemplo, sed præterea Reuerendissimus Episcopus Vennatis, qui quo die cooptatus est in numerum Sodalium, orationem, qua ritu solemniori solent se Sodales B. Virgini dedicare, publice recitare voluit, ad eosque semel atque iterum habuit cohortationem. His exemplis adducti octoginta & amplius, quorum maior pars ex primarijs ciuibus, sese aggregarunt ad ceteros sodales; atque omnes certatim carceres & nosocomia frequentant, neque vllam prætermittunt occasionem bene de omnibus merendi: Imo qui olim fuerant authores nostri exilij, in iisdem castris B. Virginis militant, & animo erga nos sunt beneuolentissimo. In Missionibus Cadurcensi, Aquensi, & Liburnensi, fructus retulimus plane magnos. In Cadurcensi, tam breui tempore, exceptæ confessiones virorum, etiam primariorum, supra ducentas. Aquenses pene omnes, atque multa externorum hominum millia, præmissa confessione, Iubilæum celebrarunt; Quod alijs quoque in alijs missionibus pari fructu communicatum est. Vbi que confessiones plurimæ auditæ, Rescissi abusus perniciosi ludorum, computationumque. Nutantes in fide stabiles facti. Ex castris hæretico-

rum ad signa Ecclesiæ reducti aliquot. Sodalitas corporis Christi ante annos ducentos erecta, cuius disciplina penitus consenuerat, reuixit, atque in integrum est restituta. Duæ item erectæ Sammacharij, vna virorum, qui ad D. Iacobi fuerant peregrinati; Altera mulierum; vtraque opera misericordiæ in pauperes exercebit, magno illorum bono, prima sub tutela sancti Iacobi; secunda sub patrocinio sanctæ Marthæ. Deniq; in missionibus huiusmodi nihil ommissum est eorum, quæ nostrorum industria fieri solent; & præter alias licet compositas, aliqui sub concionem in mutuo amplexu ruentes, iniurias omnes pacatis animis sibi remiserunt.

C O L L E G I V M T O L O S A N V M.

AD O L E S C E N S quidam diu multumque in fide, & per varias prouincias peregrinatus, felici quodam errore in Angliam appulit, quæ in portu cum plerique fidei naufragium fecerint iste ex errorum tempestate naufragus enatauit, in sinum fidei redijt, mira Dei prouidentia, & opera Sacerdotis Galliarum Proregis, in quem incidit, planè Deo duce. Ergo vbi cœpit lucem veritatis aspicere domum aduolat: parentes hæreticos hortatur, vt secum reipiscere vellent, dati sunt duo menses huic labori, quem vbi irritum esse vidit, & operam ludi, nostrorum consilio, cœpit serio de se ipse cogitare & mundo valere iusso, Carthusianis nomen dedit. E nostris discipulis octo in in nostram, duodecim in alias re-
religiosorum

pioforum hominum familias sese receperunt.
 extitit hic fructus præcipue ex B. Virginis utro-
 que Sodalitio; in quorum altero Senatotes pleri-
 que numerantur, quæ res, credi vix potest, quan-
 tum momentum habeat ad alios, tanto exemplo
 ad pietatem permouendos. Vnus è nostris in tem-
 plo maximo concionatus est, maximo cum om-
 nium emolumento, & quod hinc sequitur totius
 ciuitatis pio quodam & utili applausu. Iuue-
 nis vnus nobilis è conuictoribus pudicitia,
 quam procaci impudentia, cubiculo obserato,
 muliercula impugnabat, etiam pollicitatione
 pecuniæ, expugnari nunquam potuit, insigni
 exemplo. Adiuti duo à dæmone obsessi. Eorum
 alter etiam liberatus, peccatorum confessione
 & communionem, quorum vsu per triennium ab-
 stinuerat. Morbos aliqui expulerunt, hausta a-
 qua, in quam prius immersa fuerat particula
 crucis Perüanæ sancti Thomæ. Ciuitatis impen-
 sis aula publica ædificari cœpta est, mille aureo-
 rum nummum pretio exædificanda. Et quod to-
 ties frustra tentatum est à nobis, hoc denique
 anno consecuti sumus magno ciuitatis bono, vt
 Senatus non minus nostrum, quam Squillanum,
 ciuitatis esse Collegium pronunciaret.

COLLEGIUM A- GINNENSE.

H V I V S vrbis Episcopus nihil omnino præ-
 mittit eorum, in quibus bene de nobis
 mereri potest, & rem diuinam pariter ac no-
 stram auget pro viribus. Nos in omnibus re-

D d ; bus

bus operam illi & toti ciuitati ita nauauimus, vt vtrique fimus maximè chari. Itum est in vicina oppida ad expugnandam hærefim, non irritò conatu. Nouem enim in viam redierunt: plerique meditantur fugam, & propediem, vt speramus, ad nos conuolabunt. Curatum præterea vt ædes sacræ, quas impietas prophanauerat hæreticorum, pietate Catholicorum restaurarentur. Frustulum Perüanæ crucis sancti Thomæ, & leſtam febrim à mulieris honeſtæ ſemimortuo corpusculo, & hærefim ab vna matre filiæque depulſit, quæ miraculo artonitæ, Calvinifmum in templo noſtro abiurarunt.

C O L L E G I V M P E T R A C H O R E N S E .

DIſpvtationes habitæ cum hæreticorum Antefignanis; Vna præcipue decet horarum. Cuius ille finis fuit, noſtrum vt hominem, quem veritate non poterant, ſpe gloriæ & lucri inefcarent; mille nimirum aureos obrulerunt, & primum inter Miniſtros (quorum eos predebat, pigebatque) honoris locum, pretium ſcilicet Apoſtaſiæ. Idem ſacerdos, cum miniſtrum lectulo affixum, & acutiſſimis cholicis torminibus lancinatum non expectatus inuiſeret, tanto illi terrore miſer cohorruit, dolor vt omnis euaneſceret, ipſomet ſtupore, præ rei nouitate, deſixo. Multi ſe hæretici in Eccleſiæ caſtra, ductu noſtrorum receperunt. Inter eos vir Nobilis, ea poſſimum occaſione reſipuit, quòd Miniſtrum, ſæpius prouocatum ad certamen, animaduertiſſet velis

ac remis fugitantem, & nihil magis reformidan-
tem, quam eiusmodi cum nostris congressus.
Sancita pax tum inter alios, tum maxime in-
ter duos vltimo supplicio afficiendos. Moniti e-
nimvero ne irent perditum cum corporis vita vi-
tam immortalem, respexerunt se aliquando, &
ruentes in oscula extremosque complexus, pati-
bulum forti animo, ac propemodum hilari con-
scenderunt.

COLLEGIUM R V- THENENSE.

EXCURRIMVS in circumfusa oppida, vbi
& erepti sunt aliquot ex hæresis faucibus, &
templa sacrilegum in modum, à Caluini manci-
pijs funestata, pæne iam resecta duo, alia vrgentur
adhuc. Emerferunt plerique scelerum fecibus.
Mulier præsertim è libidinum cæno tandem ex-
titit, in quo se multos per annos prostituerat; e-
iecit omnino à se animum illum libidinosum,
& modo ea est, quam pridem oportebat. Pro-
uincia beneuolentissima paupertatem nostram
comitorum tempore, trecentis aureis nummis,
quod à plurimis iam annis præstare solet, suble-
uandam censuit.

COLLEGIUM AVS-
CITANVM.

PVGNATIVVS cum hæreticis non sine vi-
ctoria; nam aliquot eorum manus dederunt,
& hæresim repudiarunt. Moniales, quæ erant a-
nimo à nobis auerso, quos vt feuerissimos magno-
pere reformidabant, posita inani formidine, vni
e nostris conscientia vulnera patefecerunt, ma-
gno suo bono. Cetera cum alijs communia.

COLLEGIUM LE-
MOVICENSE.

SANCTIMONIALES decem, Abbatissa du-
ce, nouo exemplo, à quadraginta fere milliari-
bus ad nos venerunt, vt meditationibus B. P.
Ignarij (de quibus fando mira quædam inaudie-
rant) excolerentur; excultæ sunt, atque, vt sunt
providentiæ Dei admirabiles, res eiusmodi, quæ
oculos plurimorum & animos offensura videba-
tur sua nouitate, maiorem in modum excitauit
alios ad salutem animæ procurandam, & ipsis
Monialibus profuit. Eodem ex fonte hauserunt
plerique vnde animos suos irrigarent, fœcunda-
rentque: inter eos Religiosi viri duo, Sacerdotes
aliquot, & Canonici cum incredibili animorum
emolumento. Vnus eorum cum Societatem me-
ditaretur, & frustra se pulsare sentiret, votum
emisit, omnia, quæ ad salutem animæ pertine-
rent, faciendi ex nostrorum præscripto. Viri No-
biles

biles tres, totidemque adolescentes Lutheranismum ab animis suis eiecerunt. Res scholastica viget maxime. Pietatem discipulorum incredibiliter excitauit congregatio B. Virginis, cuius hoc anno fundamenta iacta sunt. Eius primitiæ, & prima quasi libamina Deo dicata fuerunt. Tres in Societatem, & alij in alios Religiosorum ordines asciti. In oppido Treignacensi concionatus est vnus è nostris per Aduentum & Quadragesimam: concionum hic fructus fuit. Cum antea die Natalis Domini vix, ac ne vix quidem quinquageni ad sacram synaxim accederent, hoc anno satis constat accessisse ad octingentos. Curatum præterea vt iuuentuti, rudimenta fidei nostræ die sabbathi, à Ludimagistro traderentur, vt consuetudines sanctæ penitus oblitteratæ reuiuifcerent; vt hæretici, qui se viuos templis disungunt à nobis, etiam cœmeterio hæretico mortui vterentur, & seiungerentur. Casus conscientiæ bis per hebdomadam Sacerdotibus explicati, vt rite suo munere fungerentur. Puella quædam, quæ acceptum à nostro Sacerdote agnum Dei gestabat, cum casu magnum in ignem decidisset, illæsa inde extitit, omnibus miraculo attonitis, & vim cereæ imaginis magnopere laudantibus. Hæretici quatuor animos suos lachrymis & confessione, libros hæreticos flammis expurgarunt.

D O M V S

DOMVS PROBATIONIS AQUITANIE.

OMNIVM qui tyrocinium posuerunt hoc anno, magna profecto alacritas & ardor exiit. Currentibus stimulos addiderunt iuuenes- liquor, qui magno animo per calcatum mundū, ad Christi vexillum euolarunt. Primus fuit anno- rum octodecim, spes vnica matris viduæ, quæ cum filio, ægre illa quidem, sed fecisset tamen fa- cultatem ad nos adeundi; mox facti pœnitens, & facilitati suæ subirata, mandat adolescentem in itinere comprehendi; sistitur ante iudicem hære- ticum, hic (Deo sic omnia suauiter regente) ad primum Præsidentem Senatus Tolosani eum desti- nat, à quo decretum est, vt mense integro in fe- questri cuiusdam ædibus maneret, constantis suæ & vocationis periculum factururus, donec ma- ter aduentaret; femina aduolat, filium blanditijs oppugnatura. Dati sunt dies aliquot huic certami- ni, neque vllam machinam, aut pietatis arietem omisit mater, quo non animum iuuenis pulsauerit, sed circumuallauerat militem suum Deus, & extra teli iactum constituerat, adeo vt victa ma- ter cesserit aliquando Deo, & victor adolescens spoliis onustus constantiæ suæ, domum nostram commigrarit. Alter cum fluctuanti esset animo, & surda aure Dei voces se vocantis exciperet, in die conuersionis sancti Pauli, audiit ex Euan- gelio, quasi ex aliquo cœlo, Christum iterum in- clamantem. Vos qui reliquistis omnia &c. quæ ille voce excitatus (Paulum aliquem aut Anto-
nium

nium crederes) omnibus rebus posthabitis statuit Deo se apud nos penitus deuouere. Tertius domi nostræ, cum, presente socio tyrocinij sui, patrem suum lachrymantem animo infracto alloqueretur, sensit socij animum illis lachrymis, quæ ad eum nihil attinebant, emolliri, & propemodum frangi, ita vt retro respicere videretur: tum noster magnos spiritus sumens, & sine dubio Deo intus inflammante, socij teneritudinem castigare verbis, & inanes patris lachrymas reprime-re cœpit, vt & parenti silentium imposuerit attonito, & tantum animi robur admiranti, & socio exemplum dederit perseuerantiæ singulare. Expertus etiam alter vim diuinæ vocationis, hærebat iam pridem anceps animi, atque, vt Religiosus esse vellet, in tanta ordinum varietate, quem cui anteferreret, non inueniebat: in nostro duo displicebant; hinc occasiones frequentissimæ gloriæ inanis, & vanitatis aucupandæ; inde officia humilitatis. Adit ad Religiosos homines omnium ordinum, eos vt olfacere posset, & expiscari aliquid, quod esset è re sua; sinum, vt fit, laxabat pro se quisque adolescenti, & ad sese pellicere conabatur. Denique secum ipse reputans, quam simile esset vitæ nostræ genus, Christi & Apostolorum viuendi rationi, cum in finem cum sæpe ad sacram synaxim accessisset, semel dum ardentius rem totam Deo, prostratus ante sanctissimum sacramentum commendat, visus est sibi audire quendam in penetralibus cordis intonantem, I E S V I T A, I E S V I T A: accipit oraculum; feruere incipit maiorem in modum; it recta ad patrem, cui vnicum erat solamen senectutis, ab eo vt licentiam exoret Deum vocantem sequendi.

Dum

Dum cunctatur mandata exequi, timore deterritus in febrim incidit, quam ille pœnam tarditatis interpretatus, statuit, vbi primum conualuerit, rem totam exponere patri; mirum dictu! illico confanescit; Aperit parenti animum; Hic enim uero versare iuuenem incipit omnem in partem; circumueniunt inermem militē parentes, amicique vniuersi; obtunditur vndique, hinc lachrymis; hinc minis per mensem integrum: vbi omnes aditus clausos videt, sumit à desperatione consilium; rem ad tempus dissimulat; alia omnia in animo, in ore habere; animum eum omnem Religionis abiecisse à se existimabant; ad studia eum sua conficienda mittunt, mire securi, vt sibi quidem videbantur. Ceterum iuuenis, vbi iugum, exuit importunæ affinitatis, Christi iugum subiit, volens, ac libens, magna cum omnium gratulatione.

P R O V I N C I A
F R A N C I Æ.

RESTITUTA in Galliam Societate nostra summo Dei beneficio, & Regis Christianissimi benignitate ac beneuolentia, qua nostrū ordinem complecti mirifice cœpit; nouam hoc anno specim habire visa est hæc Franciæ Prouincia, quatuor aucta Collegijs, & domo insuper professa. Numerauit itaque in domicilijs omnino decem, socios ducentos septuaginta octo. Morte sublatis tres: admissi quadraginta.

DOMVS